

**UCHWAŁA NR 14/2016**

**RADY MINISTRÓW**

z dnia 16 lutego 2016 r.

**w sprawie przyjęcia „Planu na rzecz odpowiedzialnego rozwoju”**

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Przyjmuje się „Plan na rzecz odpowiedzialnego rozwoju”, zwany dalej „Planem”, stanowiący załącznik do uchwały.

§ 2. 1. Realizację Planu koordynuje, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, Minister Rozwoju.

2. W zakresie wskazanym przez Ministra Rozwoju Plan jest realizowany przez poszczególnych członków Rady Ministrów.

§ 3. Członkowie Rady Ministrów, realizując Plan, współpracują z Ministrem Rozwoju oraz – na jego wniosek – udzielają informacji o stanie realizacji działań w ramach Planu, a także przedstawiają niezbędne dokumenty.

§ 4. Minister Rozwoju może powołać zespół roboczy, w celu sprawnej realizacji zadań wynikających z Planu.

§ 5. 1. Minister Rozwoju przedstawia Radzie Ministrów, w terminie do dnia 31 marca danego roku, informację o realizacji działań w ramach Planu.

2. Pierwszą informację o realizacji działań w ramach Planu Minister Rozwoju przedstawi Radzie Ministrów do dnia 31 marca 2017 r.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**PREZES RADY MINISTRÓW**

**BEATA SZYDŁO**

Sprawdzono pod względem  
prawnym i redakcyjnym:

Sekretarz Rady Ministrów  
Jolanta Rusiniak

Dyrektor Departamentu Rady Ministrów  
Hanka Babińska

Załącznik  
do uchwały nr 14/2016  
Rady Ministrów  
z dnia 16 lutego 2016 r.

### **Plan na rzecz odpowiedzialnego rozwoju**

Plan na rzecz odpowiedzialnego rozwoju ma za zadanie wskazać kluczowe kierunki długofalowego rozwoju, w ramach których powstanie szereg działań zmierzających do intensyfikacji potencjału gospodarczego Polski. Konsekwencją wprowadzenia planu na rzecz odpowiedzialnego rozwoju ma być budowa silnego polskiego przemysłu, spójne i kompleksowe inwestycje oraz sprzyjające otoczenie instytucjonalno-prawne dla powstawania, wzmocnienia i ekspansji zagranicznej polskiego biznesu przy efektywnym wykorzystaniu zarówno środków krajowych, jak i zagranicznych. Podkreślana w planie na rzecz odpowiedzialnego rozwoju kooperacja świata nauki, edukacji i biznesu, ze szczególnym naciskiem na inteligentne specjalizacje, pozwoli stworzyć trwałe, oparte na innowacyjnych rozwiązaniach podstawy pod nowoczesną, konkurencyjną i zrównoważoną gospodarkę Polski. Plan odpowiedzialnego rozwoju to także plan poprawy sytuacji na rynku pracy, a w rezultacie poprawa warunków bytowych Polaków zgodnie z zasadą godnej, dostosowanej do kwalifikacji pracy i sprawiedliwego wynagrodzenia. Oczekiwany wzrost ekonomiczno-gospodarczy Polski powinien również pozostawać w zgodzie z wartościami wynikającymi z solidarności społecznej. Dla pełnej realizacji Planu na rzecz odpowiedzialnego rozwoju potrzebne jest zaangażowanie i szeroko zakrojona współpraca międzyresortowa oraz pogłębiony dialog społeczny z przedsiębiorcami w celu identyfikacji ich potrzeb, a także umożliwiający bieżące monitorowanie wpływu prowadzonych w ramach planu przedsięwzięć na sytuację polskich małych i średnich firm.

#### **Diagnoza**

Polska potrzebuje nowego modelu rozwoju uwzględniającego jej unikalne zasoby środowiskowe. Średniookresowe wyzwania, płynące z uwarunkowań wewnętrznych, jak i otoczenia zewnętrznego, nakazują podjęcie działań dynamizujących rozwój społeczno-gospodarczy Polski. Ich istotą jest pełne wykorzystanie potencjału inwestycyjnego naszej gospodarki – w szczególności poprzez wzrost skali działań polskich firm, ich ekspansję zagraniczną, a także poprzez uruchomienie pokładów krajowej przedsiębiorczości i innowacyjności.

Jednocześnie należy podjąć działania, będące odpowiedzią na strategiczne wyzwania, mogące w długookresowej perspektywie zagrazać stabilności i podtrzymaniu wzrostu gospodarczego w Polsce. Wyzwania te można określić formułą pięciu pułapek rozwojowych:

1. pułapki średniego dochodu,
2. pułapki braku równowagi,
3. pułapki przeciętnego produktu,
4. pułapki demograficznej,
5. pułapki słabości instytucjonalnej.

Ad 1. Pułapkę średniego dochodu najlepiej obrazuje fakt, że na przestrzeni ostatnich stu lat poziom PKB per capita Polski nigdy nie przekroczył połowy PKB per capita USA. W ostatnich 25 latach Polska zmniejszała dystans do krajów rozwiniętych. Obecnie jednak istnieje zagrożenie, że dotychczasowe dzwignie wzrostu i konkurencyjności wyczerpią się i bez zbudowania nowych przewag Polska utknie na trwałe w gronie krajów o średnim dochodzie. Polska gospodarka musi zakończyć etap dywersyfikacji i przejść do budowania globalnych specjalizacji, a akumulację kapitału fizycznego musi uzupełnić dynamiczny wzrost produktywności kapitału ludzkiego. Co więcej, dotychczasowe znaczące przyrosty produktywności nie przekładały się na analogiczny wzrost wynagrodzeń, których udział w PKB jest jednym z najniższych w UE. Wzrost PKB od roku 2000 do roku 2014 wyniósł 63 proc. (w cenach stałych), a przeciętne miesięczne wynagrodzenie realne brutto w analogicznym okresie wzrosło tylko o 41 proc. Kontynuowanie dotychczasowego wzrostu produktywności przy zasadniczym zwiększeniu poziomu wynagrodzeń, bez znaczącej utraty konkurencyjności, jest istotą wyzwania, które należy podjąć.

Ad 2. Pułapka braku równowagi to konsekwencja realizacji dotychczasowego modelu rozwoju gospodarczego, przyjętego po 1989 r. Napływ kapitału i technologii w formie bezpośrednich inwestycji zagranicznych przyczynił się do wzrostu gospodarczego Polski pod względem PKB, który jednak nie jest jedyną miarą jakości życia obywateli oraz zasobności firm. Nastąpił szybki wzrost pasywów w międzynarodowej pozycji inwestycyjnej Polski z 414 mld zł na koniec 2000 r. do 2 021 mld zł na III kw. 2015 r. Nie budzi wątpliwości, że w przyszłości inwestycje zagraniczne wciąż będą istotnym czynnikiem pozytywnie wpływającym na dalszy wzrost gospodarczy Polski, a ich pozyskiwanie powinno pozostać ważnym elementem polityki gospodarczej państwa. Z drugiej strony, brak dostatecznie silnego kapitału krajowego może rodzić obawy o długookresową stabilność w niepewnym otoczeniu. Krajowy kapitał jest podstawą stabilności wszystkich gospodarek rozwiniętych

i dynamizowanie jego wzrostu powinno być podstawowym priorytetem państwa. Celem polskiego rządu musi być zatem stymulowanie aktywności polskich firm tak, aby obecność zagranicznego kapitału wzmocniała perspektywy wzrostu gospodarczego.

Ad 3. Pułapka przeciętnego produktu to zjawisko, które dotyka coraz większą liczbę polskich firm, opierających swoją konkurencyjność na dostarczaniu standardowych, nieskomplikowanych produktów po najniższej możliwej cenie. Jest to najczęściej skutek funkcjonowania w otoczeniu gospodarczym kształtowanym przez pryzmat najniższej ceny (np. przetargi publiczne), a nie kryteria jakości usługi lub produktu, wiarygodności kontrahenta czy stosowane standardy warunków pracowniczych. Powszechne stosowanie kryterium najniższej ceny ogranicza wzrost innowacyjności polskiej gospodarki, minimalizuje możliwość powstawania wysokopłatnych miejsc pracy i konkurowania w oparciu o kompetencje i unikalne umiejętności pracowników. Polskie państwo musi nie tylko skutecznie wesprzeć polskie firmy w zwiększeniu innowacyjności ich oferty, co pozwoli im zdobyć klientów na bogatych, zaawansowanych rynkach, ale także samodoskonalic swoje procesy i usługi dla obywateli i przedsiębiorstw. Państwo powinno również stać się dla polskich firm wymagającym technologicznie klientem. Nie ma bowiem innowacyjnej gospodarki bez innowacyjnego państwa.

Ad 4. Polska była jednym z niewielu krajów europejskich, który może cieszyć się z dwóch powojennych wyzów demograficznych. Ta unikalna sytuacja kształtowała polski model konkurencyjności gospodarczej opartej na niskich kosztach pracy, który jednocześnie skłaniał wielu młodych, zdolnych i przedsiębiorczych ludzi do emigracji, a tym, którzy pozostali, utrudniał decyzję o założeniu rodziny, posiadaniu więcej niż jednego dziecka. W konsekwencji Polska notowała duże ubytki młodej siły roboczej i bardzo niską dzietność. Te dwa czynniki mogą w najbliższych dekadach doprowadzić do ciężkiego kryzysu systemu ubezpieczeń społecznych. Wyzwanie niedoboru kapitału ludzkiego i starzejącego się społeczeństwa nakazuje polskiemu rządowi podjęcie zdecydowanych działań, takich jak np. program Rodzina 500 plus, które zarówno zahamują spadek populacji osób pracujących, jak i zwiększą produktywność, m.in. poprzez zdecydowaną poprawę jakości kształcenia.

Ad 5. Pułapka słabości instytucji to przede wszystkim brak całościowej i długookresowej wizji rozwoju społeczno-gospodarczego Polski oraz faktycznej zdolności do horyzontalnej koordynacji działań administracji publicznej w celu konsekwentnej realizacji założonych priorytetów państwa. W Polsce mamy do czynienia z sytuacją, w której instytucje publiczne działają w sposób nieskoordynowany, w konsekwencji czego państwo jako całość jest

niewydajne i mało skuteczne. Instytucje publiczne w Polsce charakteryzują się niską efektywnością. Mimo stale rosnących kosztów ich funkcjonowania, organy państwa nie realizują całościowych, jasno określonych celów rozwojowych, a polityki publiczne nie są związane z instrumentami finansowymi. Jest to pułapka, która w dużej mierze pogłębia wszystkie pozostałe, gdyż to nieefektywne państwo jest w istotnym stopniu odpowiedzialne za brak impulsów pomnażających polski kapitał w gospodarce, za niską innowacyjność, za brak dążenia do konkurowania wiedzą i jakością anizeli tylko kosztami oraz za brak aktywnej polityki demograficznej. Nie bez powodów jakość instytucji publicznych jest uznawana we współczesnej ekonomii za kluczowy czynnik odpowiedzialny za długookresowe perspektywy rozwoju gospodarczego.

## **5 filarów rozwoju**

Wobec wyczerpania dotychczasowych czynników wzrostu, Polska potrzebuje nowego modelu rozwoju gospodarczego. Odpowiedzialny rozwój powinien być oparty o pięć filarów:

1. reindustrializację,
2. rozwój innowacyjnych firm,
3. kapitał dla rozwoju,
4. ekspansję zagraniczną
5. oraz zrównoważony rozwój społeczny i regionalny.

Ad 1. Reindustrializacja w oparciu o polskie zasoby środowiskowe w znaczący sposób przyczyni się do wzmocnienia fundamentów polskiej gospodarki. Przemysł jest rdzeniem komercyjnych wydatków na B+R i naturalnym środowiskiem innowacji, także dla firm z sektora usługowego. Firmy przemysłowe posiadają unikalne zasoby i potencjały – architekturę organizacyjną, kulturę produkcyjną i etos menedżerski – które determinują zdolności techniczne, funkcjonalne i menedżerskie gospodarki narodowej. To przemysł tworzy złożone łańcuchy wartości i sieci kooperacji, zasadniczo przyczyniając się do wzrostu produktywności, powstawania innowacji i miejsc pracy wysokiej jakości. Znaczący procent zatrudnienia w usługach jest ściśle związany z przemysłem. Zdolność do wytwarzania złożonych dóbr rodzi możliwości dostarczania większej ilości usług. Pod wpływem doświadczeń kryzysu gospodarczego, reindustrializacja stała się jednym z priorytetów Komisji Europejskiej i wielu Państw Członkowskich UE. Obecnie szybkie zmiany technologiczne prowadzą do głębokich zmian gospodarczych, co stwarza szansę dla polskich firm na zajęcie znaczącej pozycji na globalnych rynkach.

Ad 2. Rozwój innowacyjnych firm to stworzenie polskim przedsiębiorcom warunków zwiększania skali działalności tak, aby małe firmy mogły stawać się średnimi, średnie dużymi, a duże osiągały zdolność do globalnej konkurencji. Musi to oznaczać przede wszystkim eliminację regulacyjnych i biurokratycznych barier w codziennym funkcjonowaniu polskich firm. Wybrane zagadnienia, w których możliwe są zmiany z tego zakresu, to: ułatwienie startu przedsiębiorcom i ograniczenie wymogów formalnych związanych z podejmowaniem i prowadzeniem działalności gospodarczej oraz zatrudnieniem; deregulacja i ograniczenie form reglamentacji działalności gospodarczej; zmniejszenie uciążliwości kontroli wykonywania działalności gospodarczej; poprawa skuteczności dochodzenia wierzytelności i ochrona płynności MŚP; nowy i spójny akt prawa gospodarczego o charakterze ogólnym; wprowadzenie zasad sukcesji przedsiębiorstw

prowadzonych przez jednoosobowych przedsiębiorców w celu zachowania ciągłości ich prowadzenia przez spadkobierców, dotychczasowych pracowników lub inwestorów zewnętrznych.

Bardziej przyjazne otoczenie prawne uwolni potencjał firm (w szczególności z sektora MŚP) do tworzenia innowacji, które są kluczem do osiągnięcia wyższego poziomu rozwoju gospodarczego. To one pozwalają na konkurowanie nie tylko ceną, ale przede wszystkim wysoką jakością dóbr i usług, powstających dzięki unikalnym kompetencjom pracowników.

Ad 3. Kapitał dla rozwoju oznacza zmobilizowanie środków finansowych w celu znacznego zwiększenia poziomu inwestycji w Polsce. Rozbudowa instrumentów finansowych oferowanych przez państwowe instytucje rozwoju jest niezbędna dla wzmocnienia działających w Polsce firm, zwłaszcza z sektora MŚP. Pożądane jest również zwiększenie efektywności wykorzystania środków publicznych, w szczególności funduszy europejskich i aktywacja środków z perspektywy unijnej 2014–2020, jak i kapitału polonijnego. Kapitał dla rozwoju oznacza także budowanie w Polsce kultury oszczędzania nawet małych kwot, ponieważ to właśnie poziom oszczędności krajowych stanowi o możliwościach inwestycyjnych gospodarki. Ważnym elementem budowania kultury oszczędzania powinna być promocja idei akcjonariatu pracowniczego. Są to działania, które w przyszłości mogą zaowocować zapewnieniem Polakom dochodów nie tylko z pracy, ale w większym stopniu także z kapitału, co jest konieczne w zmieniającym się pod wpływem postępu technologicznego globalnym porządku gospodarczym. Wobec procesów takich jak mechanizacja i robotyzacja, w wyniku których kapitał staje się coraz istotniejszym czynnikiem produkcji, a zapotrzebowanie na pracę relatywnie zmniejsza się, zachęcanie Polaków do długoterminowego oszczędzania nabiera szczególnego znaczenia. Długookresowym skutkiem poprawy dostępności krajowego kapitału będzie też redukcja ujemnej międzynarodowej pozycji inwestycyjnej netto Polski.

Ad 4. Ekspansja zagraniczna polskich przedsiębiorstw będzie elementem pomnażania rodzimego kapitału poprzez zwiększenie ekonomii skali oraz wzmocnienie obecności na dotychczasowych i wchodzenie na nowe, w szczególności szybko rozwijające się rynki, np. w Azji i w Afryce. Celem Rzeczypospolitej Polskiej musi być podtrzymanie korzystnych tendencji i trwała eliminacja chronicznego deficytu na rachunku obrotów bieżących bilansu płatniczego. Obok eksportu na ekspansję zagraniczną powinny składać się bezpośrednie inwestycje polskich firm, w tym projekty z obszaru fuzji i przejęć. Państwo powinno odgrywać aktywną rolę w tych procesach i wspierać przedsiębiorstwa m.in. poprzez

propagowanie polskich firm, promocję polskich produktów, dostarczanie informacji i dedykowaną ofertę finansową ze strony profesjonalnych instytucji.

Ad 5. Zrównoważony rozwój społeczny i regionalny to położenie nacisku na włączenie w procesy rozwojowe nie tylko aglomeracji, ale także mniejszych miast i obszarów wiejskich. Oznacza to m.in. prowadzenie skutecznej polityki regionalnej na rzecz spójności; przeciwdziałanie powstawaniu obszarów wykluczenia; niwelowanie różnic w dostępie mieszkańców Polski do usług publicznych i rynku pracy; programy ożywienia małych miast; rozwój rynków lokalnych; promowanie przedsiębiorczości i mobilności zawodowej zarówno w miastach, jak i na obszarach wiejskich z wykorzystaniem potencjałów lokalnych i subregionalnych gospodarek; poprawę infrastruktury i dostępności transportowej obszarów wiejskich; żywotne, wielofunkcyjne rodzinne gospodarstwa rolne; promowanie pracy na odległość.

Podstawą odpowiedzialnego rozwoju Polski, która wpływa na wszystkie filary, powinno być sprawne państwo. Koniecznym warunkiem tego jest przewyciężenie tzw. „Polski resortowej” na rzecz koordynacji działań dla nadania nowego impulsu rozwojowego Polsce tak, aby beneficjentami wzrostu PKB w stopniu większym niż dotychczas stali się przeciętni obywatele RP.

Odpowiedzialny rozwój to nie tylko oparcie wzrostu gospodarczego na solidnych fundamentach, jakimi są pracowitość, przedsiębiorczość i zdolności Polaków. Odpowiedzialny rozwój to także wielowymiarowa solidarność społeczna – między pokoleniami terażniejszymi i przyszłymi, między poszczególnymi regionami, miastami i obszarami wiejskimi czy między pracodawcami a pracownikami – której źródłem jest troska o dobro wspólne.



**Główne przedsięwzięcia realizowane przez Ministra Rozwoju we współpracy z właściwymi ministrami w ramach „Planu na rzecz odpowiedzialnego rozwoju”:**

1. Stworzenie systemu inteligentnych zamówień publicznych w oparciu o następujące założenia:
  - odejście od kryterium najniższej ceny;
  - uwzględnianie kosztów eksploatacji;
  - ułatwienia dla małych i średnich przedsiębiorstw;
  - uwzględnianie punktów za innowacyjność i klauzul społecznych;
  - promocja stabilnych miejsc pracy;
  - preferowanie rzetelnych dostawców.
2. Wdrożenie programu Start in Poland. Jego celem będzie stworzenie warunków do rozwoju dla polskich start-upów. Program obejmować będzie w szczególności takie działania jak: stworzenie sprawnego, odpowiadającego potrzebom rynku systemu finansowania, wykorzystującego środki krajowe i europejskie, lepsze wykorzystanie infrastruktury pozostającej w dyspozycji organów państwa, wsparcie zagranicznej ekspansji polskich start-upów oraz otwarcie instytucji publicznych na wykorzystanie ich produktów.
3. Stworzenie, w oparciu o funkcjonujące instytucje wspierania rozwoju (m.in. Korporację Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych S.A., Polską Agencję Informacji i Inwestycji Zagranicznych S.A., Agencję Rozwoju Przemysłu S.A., Polskie Inwestycje Rozwojowe S.A., Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości), zintegrowanej struktury instytucji rozwoju w ramach Grupy Polskiego Funduszu Rozwoju S.A. nadzorowanej przez Ministra Rozwoju, zwanej dalej: „PFR”. Zakres i sposób włączenia w zintegrowane struktury PFR Banku Gospodarstwa Krajowego zostanie określony w szczegółowej koncepcji przygotowanej przez Ministra Rozwoju przy udziale Ministra Finansów. Podstawy prawne funkcjonowania oraz struktura organizacyjna PFR będą adekwatne do roli, zadań oraz wymogów prawnych dla poszczególnych podmiotów zgodnie z najlepszymi praktykami dla instytucji rozwoju na świecie. Integracja instytucji wspierania rozwoju posłuży inicjowaniu lub finansowaniu (zarówno kapitałowemu, jak i dłużnemu) projektów inwestycyjnych i wspieraniu w szczególności:
  - małych i średnich przedsiębiorstw;
  - eksportu;

- inwestycji innowacyjnych;
  - inwestycji infrastrukturalnych;
  - promocji.
4. Utworzenie w strukturach PFR pionu wspierania eksportu i systemu współpracy z samorządami terytorialnymi oraz innymi partnerami społecznymi w zakresie promocji eksportu.
  5. Reforma polskiej dyplomacji ekonomicznej i wspólne prace Ministra Rozwoju i Ministra Spraw Zagranicznych na rzecz poprawy sprawności i integracji Wydziałów Promocji Handlu i Inwestycji oraz Wydziałów/Referatów/Stanowisk Ekonomicznych placówek dyplomatycznych.
  6. Przygotowanie przez Ministra Rozwoju programów rozwojowych we współpracy z właściwymi ministrami, PFR i partnerami prywatnymi.
  7. Zwiększenie możliwości pozyskiwania (w szczególności za pośrednictwem PFR) kapitału na inwestycje, oferowanego na preferencyjnych warunkach przez międzynarodowe instytucje finansowe, w szczególności: Bank Światowy, Europejski Bank Inwestycyjny i Europejski Fundusz Inwestycji Strategicznych, Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju, Bank Rozwoju Rady Europy, Azjatycki Bank Inwestycji Infrastrukturalnych.
  8. Prowadzenie aktywnej polityki (w ramach pozyskiwania bezpośrednich inwestycji zagranicznych) zabiegania o projekty umożliwiające bezpośredni transfer do Polski unikalnych technologii i kompetencji oraz takich, które charakteryzować będzie wysoki współczynnik wydatków z obszaru Badania i Rozwój, a także duża skłonność do współpracy z polskimi uczelniami w celach badawczo-wdrożeniowych.
  9. Przygotowanie przez Ministra Rozwoju we współpracy z właściwymi ministrami kompleksowych rozwiązań ułatwiających prowadzenie działalności gospodarczej, w szczególności przez Mikro-, Małe i Średnie Przedsiębiorstwa – obejmujących m.in.:
    - ułatwienie startu przedsiębiorcom i uporządkowanie form prowadzenia działalności gospodarczej;
    - ograniczenie wymogów formalnych związanych z podejmowaniem i prowadzeniem działalności gospodarczej oraz zatrudnieniem, w szczególności:
      - zmniejszenie listy uprawnień zawodowych, które wymagają uprzedniego przeszkolenia pracownika;

- zastąpienie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nowym i spójnym aktem prawnym o charakterze ogólnym, w tym:
    - wprowadzenie ogólnych zasad wykonywania działalności gospodarczej (m.in.: domniemania uczciwości, uprawnionych oczekiwań),
    - usługowe podejście administracji do załatwianych spraw,
    - stosowanie „milczącej zgody”,
    - uporządkowanie terminologii „działalność gospodarcza” i „przedsiębiorca”;
  - zmniejszenie uciążliwości dla przedsiębiorcy kontroli wykonywania działalności gospodarczej oraz ochrona przed zmianą interpretacji prawa przez organy kontroli pomimo braku zmiany prawa;
  - stworzenie jednolitych reguł nakładania adekwatnych administracyjnych kar pieniężnych;
  - upowszechnienie korzystania z rejestrów dłużników przed zaciągnięciem zobowiązania, przy jednoczesnym zwiększeniu poziomu ochrony dłużnika przed niesłusznym wpisem do rejestru;
  - poprawę skuteczności dochodzenia wierzytelności w celu ochrony płynności przedsiębiorstw, szczególnie przez MŚP, m.in. z wykorzystaniem instytucji postępowań grupowych;
  - dalsze upowszechnianie arbitrażu i mediacji, także w relacjach z podmiotami publicznoprawnymi;
  - stworzenie zasad sukcesji przedsiębiorstw prowadzonych przez jednoosobowych przedsiębiorców;
  - identyfikowanie i ograniczanie barier wykonywania działalności gospodarczej, m.in. w procesach inwestycyjnych przedsiębiorstw;
  - przegląd istniejących koncesji i zezwoleń;
  - podnoszenie jakości procesu tworzenia prawa, w szczególności poprzez podnoszenie jakości oceny skutków regulacji oraz upowszechnianie konsultacji publicznych.
10. Wspieranie oszczędności długoterminowych i budowanie kultury oszczędzania.
11. Popularyzacja i wspieranie idei akcjonariatu pracowniczego.

12. Przygotowanie i wdrożenie „Planu działań na rzecz zwiększenia efektywności i przyspieszenia realizacji programów operacyjnych w ramach Umowy Partnerstwa 2014–2020”, którego efektem będzie przyspieszony impuls inwestycyjny. Projekty realizowane z wykorzystaniem środków europejskich będą lepiej wpisywać się w cele rozwojowe Polski. Nastąpi znacząca redukcja obciążeń formalno-proceduralnych stanowiących bariery w sprawnym wykorzystywaniu środków europejskich. W Programach Operacyjnych na lata 2014–2020 istotnie zostanie zwiększony – w porównaniu do lat 2007–2013 – udział instrumentów o charakterze zwrotnym. W polityce rozwojowej zostanie położony szczególny nacisk na włączenie obszarów wiejskich, mniejszych i średnich ośrodków miejskich oraz zrównoważony rozwój regionalny.
13. Aktywne włączenie Ministra Rozwoju w prace nad dokumentem programowym „Pakt dla obszarów wiejskich” oraz współdziałanie z Ministrem Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ministrem Środowiska na rzecz szeroko rozumianego rozwoju obszarów wiejskich.
14. Przygotowanie przez Ministra Rozwoju i Ministra Edukacji Narodowej reformy szkolnictwa zawodowego i lepsze połączenie kształcenia uczniów z praktyką zawodową oraz aktywne włączenie partnerów społecznych (w szczególności przedstawicieli przemysłu) w przygotowanie planu nauczania. Minister Rozwoju i Minister Edukacji Narodowej będą współdziałali również na rzecz reformy i poprawienia poziomu nauczania przedsiębiorczości oraz ekonomii w szkołach.
15. W oparciu o powyższe kierunki, Minister Rozwoju, wspólnie z właściwymi Ministrami, przygotowuje zaktualizowaną średniookresową Strategię Rozwoju zgodnie z ustawą z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2014 r. poz. 1649, z późn. zm.).